

ÜLESTÕUSMISAJA IV PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Ap 13:14.43-52)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Sel ajal läksid Paulus ja Barnabas teele ja jõudsid Perge kaudu Pisiidia Antiookiasse.

Hingamispäeval läksid nad sünagoogi ja võtsid istet. Aga kui nad pärast sealt välja tulid, käis nende järel suur hulk juudiusku pöördunud jumalakartlikke muulasi. Ja Paulus ja Barnabas kõnelesid nendega ja veensid neid jääma Jumala armusse.

Aga järgmisel hingamispäeval tuli peaaegu kogu linn kokku Issanda sõnast osa saama. Kui juudid rahvahulka nägid, said nad kadedaks, vaidlesid vastu Pauluse kõnele ja rääksid teotusesõnu. Aga Paulus ja Barnabas vastasid julgesti: “Meile oli kohuseks tehtud kuulutada Jumala sõna teile kõigepealt. Kui aga teie selle endast ära heidate ega näita end igavest elu väärt olevat, siis vaata, me pöördume paganate poole. Sest Issandalt oleme me saanud niisuguse käsu: “Ma olen sind seadnud valguseks paganatele, et sa oleksid nende õnnistegijaks kuni maailma lõpuni.””

Kui paganad seda kuulsid, said nad rõõmsaks ja ülistasid Issanda sõna ja jäid uskuma – nii paljud kui neid oli kutsutud igaveseks eluks. Ja Issanda sõna levis üle kogu ümberkaudse maa. Siis ässitasid juudid üles kõrgemast soost vagad naised ja linna suurnikud, nad õhutasid vaenu Pauluse ja Barnabase vastu ning ajasid nad oma maalt välja. Aga nemad raputasid tolmu oma jalgadelt nende peale ja läksid Icoonioni. Ning jüngrid olid rõõmsad ja said täis Püha Vaimu.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 100:1-2 3. 4b-5b R:3c)

R: Meie oleme Issanda rahvas ja kari tema karjamaal.

Rõkake rõõmust Issandale, kõik maad,
teenige Issandat rõõmuga.

Rõõmuhõisetega tulge tema palge ette.

R:

Mõistke, et Issand üksi on Jumal,
tema on meid loonud ja tema omad me oleme,
tema rahvas ja kari tema karjamaal.

R:

Tulge tema väravaisse rõõmuga,

tema õuedesse kiituselauludega,
sest Issand on hea
ja tema heldus kestab igavesti.

R:

(Teine lugemine Ilm 7:2-4.9-14 Ilm7 ,9.14b-17)

Lugemine püha apostel Johannese ilmutuse raamatust:

Mina, Johannes, nägin, ja vaata: suur rahvahulk, keda keegi ei suutnud ära lugeda, kõigist rahvahõimudest ja suguharudest, rahvaist ja keeltest, nad kõik seisisid aujärje ees ning Talle ees, valged rüüd seljas ja palmioksad käes. Ning üks vanematest ütles mulle: "Need on need, kes tulevad suurest ahistusest ja on oma rüüsid pesnud ja need Talle veres valgeks teinud". Sellepärast seisavad nad Jumala aujärje ees ja teenivad teda tema templis nii ööl kui päeval. Ja see, kes istub templis, laotab oma telgi nende üle. Nemat ei näe enam nälga ega janu ja päikeselõõsk ega põuapalavus ei piina neid, sest Tall, kes istub keset aujärge, kannab nende eest hoolt ja juhatab nad eluvee allikale, ning Jumal pühib ära iga pisara nende palgelt.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 10:14)

Halleluuja. Mina olen hea karjane.

Mina tunnen oma lambaid ja nemad tunnevad mind. Halleluuja.

(Evangeelium Jh10:27-30)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Sel ajal Jeesus ütles: "Minu lambad kuulevad mu häält ja mina tunnen neid. Nemat käivad minu järel ja mina annan neile igavese elu. Nad ei lähe igavesti hukka ja keegi ei saa neid minu käest ära kiskuda. Minu Isa on kõigist suurem, ja keegi ei saa neid minu Isa käest ära kiskuda, sest mina ja Isa oleme üks."

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, inimene ei ole harjunud lambaid näo järgi ära tundma. Lambakarja vaadates näib kõigile – välja arvatud ehk nende talitaja –, et need loomad on täiesti ühte nägu. Sealt aga pole enam kaugel ettekujutus, et ka Jumala eest saab patune end pühakute sekka ära peita, tõmmata selga koheva valge kasuka ja oma patud sujuvalt teiste kaela ajada. Mäletame ju lapsepõlve ajast hästi, et karistada saavad tihti need, kes esimesena vanematele või õpetajatele ette jäävad ja kes polnud tegelikult üldse süüdi.

Vaimulikus maailmas saab nõndanimetatud “hingekarjaseid” ehk vaimulikke kergesti ära petta. Seda enam, et sisuliselt võib inimestest hingekarjased pigem võrrelda mitte karjastega, vaid karjakoortega, kes peavad tõrksamaid lambaid Jumala vilede peale vahel kintsust näksama. Häbi tunnistada, kuid paraku jäävad hingekarjased oma oskustelt borderkollidele selgelt alla: meil on sageli raskusi Ülemkarjase ehk Jumala viledest õigesti aru saamisega, et näksata just neid, kes selle on ära teeninud, ja juhtida karja täpselt sinna, kuhu Tema tahab.

Lõpuks ei ole aga midagi parata: kahjuks... ei, tegelikult ikka vist õnneks... ei lähe Jumala juures patuste pettused läbi. Jeesus on öelnud: “Minu lambad kuulevad minu häält ja mina tunnen neid.” Nii et olla see lammas, keda Jumal tunneb, ei ole kerge, sest sa tead kogu aeg, et keegi näeb sind läbi. Kuid olla see lammas, keda Jumal ei tunne, on veelgi hirmsam.

Me loeme patutunnistuse, ja peame meeles kahetseda ka neid patte, mida meie tegime, aga mille eest karistada said teised.

Jutlus

Armsad õed ja vennad, järgnev lugu pärineb tõsielust. Kord koputas üks farmer hilisel õhtutunnil oma loomaarsti uksele. Kui too uniselt uksele ilmus, küsis farmer, kui palju maksab väljakutse poegiva lehma juurde? Loomaarst nimetas hinna ja kui käed olid löödud, istuti doktori autosse ning sõit läks lahti talupidaja valduste poole, mis asusid tolle veterinaarpraksise kaugel äärealal.

Kohale jõudes teatas farmer kukalt kratsides: “Tead, tohter, tegelikult mul polegi hetkel poegivat lehma, lihtsalt ma jäin hilisel õhtul ootamatult linna peale ja teadsin, et sinuga tuleb kohalesõit poole odavam kui oleks olnud siia pärapõrgusse taksoga tulles...”

Mis te arvate, mis edasi juhtus? Ei, sel hetkel ei juhtunud midagi, loomaarst sõitis küll kindlasti üsna pahurana koju tagasi. Mis sai aga edasi? Kas teie õiglustunne hakkas juba mängima kahjurõõmsa ettekujutusega sellest, mis ootas seda farmerit siis, kui järgmine kord mõni tema loom tõepoolest arstiabi vajab? Paraku kes arvas nii, et loomaarsti järgmine arve tollele talumehele oli soolane või et ta jäi abivajava looma juurde üldse tulemata, see eksib.

Loomaarsti jaoks oli too talumees püsiklient, tema sisuline ja aastaringne tööandja, kellega tuli läbi saada nii heas kui mitte nii heas. Ning teisalt teadis loomaarst ka seda, et tolle piirkonna farmerid elasid pidevalt ellujäämise piiril: veel üks põud, veel üks vihmane suvi, ja juba jäävad arved maksmata, loomadele pole sööta ette panna ning puudub raha põllumasinate remondi ja kütuse jaoks. Mingis mõttes on talupidajad rikkad inimesed: võib ette kujutada, mida maksab üks farm koos loomade ja põllumaaga, hoonete ja tehnikaga. Aga raha laekub neile harva, peamiselt ainult lõikuse ajal ja sedagi ainult siis, kui saak õnnestub – ning kõik see raha läheb otsemaid ja pea viimase pennini tootmisvahenditesse tagasi. Oma kauaaegset loomaarsti taksona kasutades tunnistas farmer tegelikult, et isegi taksosõidult säästetud pool raha oli tema toimetuleku jaoks tähtis.

Armsad õed ja vennad, kes on need Jumala lambad, kes kuulevad tema häält? Need on inimesed, kes oskavad näha õiglust ja ebaõiglust laiemalt, nii nagu see loomaarst. Isegi kui ta oli tolle farmeri peale õiglaselt pahane, siis tuli ta ka hiljem talle ikka ja alati appi – kasvõi sellepärast, et loomad ei kannataks. Samamoodi, nagu seda teevad arstid sõjatandril, päästes nii omaenda sõdurite kui vangilangenud vaenlaste elusid. Need on inimesed, kelle peale saab hädas loota, kes aitavad tõelises kriisiolukorras ka siis, kui see on neile endile kahjulik. Nende kohta ütlebki Jeesus: “Minu lambad kuulevad mu häält ja mina tunnen neid. Nemad käivad minu järel ja mina annan neile igavese elu. Nad ei lähe igavesti hukka ja keegi ei saa neid minu käest ära kiskuda.” Aamen.